

Paměti hodná VC Prahy 2009

(čistě subjektivní postřehy havířovského poutníka)

Velká cena Prahy patří tradičně mezi jeden z vrcholů sezony v České kotlině. Na letošní (nezajímavější? nejbláznivější? nejbezprecedentnější – bezprecedentní je ostatně po tomto víkendu oblíbené slovo) VC však někteří budou vzpomínat ještě hodně dlouho.

Cesta havířovských oveček započala na nádraží a kupodivu probíhala přesně podle plánu, ani sněhová kalamita nezpůsobila zpoždění, a tak jsme se s příbuznými našich maličkých sešli v Praze v domluvenou dobu. Adam nás opustil již na nádraží a s tím zbytkem jsme se vydali hledat příbytek pro Bertíka. Navigoval nás Kamil, který nejenže nevěděl, kdeže to vlastně je, ale navíc nám nemohl ani vyjít z bytu naproti, neboť neměl klíče. A tak po 20 minutách dohadů, co to jsou kontejnery (podle jedné stánky s novinami a občerstvením, podle jiných prostě pudlice), jsme našli v otevřeném okně Kamilovu rozprostovlasatělou hlavu. Jaká úleva! Ovečky jsou v bezpečí, můžeme se konečně začít starat o sebe.

Vešli jsme tedy do metra s tím, že vlastně také nevíme, kam přesně směřujeme. Prostě někam do Jinonic. Když jsme přestupovali na Můstku, tak mi v jediném místě, kde je v metru signál, zazvonil telefon. Jirka. Jestli prý nechci zajít na kafe. A že do Jinonic nás lépe doveze auto. I vyrazili jsme směr Václavské náměstí, kde jsme se měli nalodit. Na ostrůvku uprostřed Václaváku však bylo černo od uniforem. Dva turisté na nepřliš turistickém místě, s bágly a pojídající hamburgery, upoutali pozornost dvou příslušníků, kteří se za námi zjevili jako duchové. Za chvíli opět telefon, že se na nás čeká na druhém konci náměstí. Tak jsme si malinko zaspřintovali a upalovali pryč.

Zbytek večera (a kousek rána) pak už probíhal bez komplikací, jacísi domorodci odněkud z Východu nám uvařili čaj a pivo, následně jsme našli byt, ze kterého nás nevyhodili, a po poslední vypité kapce vína byl nejvyšší čas jít na kutě.

Ráno jsme naštěstí vyrazili v předstihu, a tak i když jsme se ideálně neorientovali v metru, stihli jsme si (opět u jakýchsi Pražanů se šikmýma očima) koupit něco k snědku. V 9:50 jsme dorazili do hrací místnosti a po pěti minutách odkládání svršků a vítání jsme učinili první pokus zaprezentovat se. Jenže chyba lávky – prezentace ještě nezačala. Začala v 10:00, tedy přesně ve chvíli, kdy měla končit. Ještě v 10:15 docházely nové páry, které možná nebyly ani dopředu registrované. Za stoly se tedy zasedalo s (chtělo by se říci tradičně pražským) zpožděním 15 minut. Odehráli jsme dvě rozdání, zapsali (nebo spíš vyťukali) výsledky do bridžulek (nebo krabiček, nebo přítelkyň, nebo prostě jen do bridgemate) a čekali na pokyny vedoucího. Vedoucí přišel a zpražil nás, že ještě nemáme všichni zapsané výsledky. Po kontrole vyšlo najevo, že se systém resetoval a že je tedy nutné zadat výsledky znovu. To už bylo 11:15 a my s partnerem jsme se zvedli jakožto v celém sále jediní od stolu, naznačující tím touhu po vystřídání. Museli jsme však ještě dalších 15 minut čekat, než nám to bylo umožněno. Od oficiálního začátku turnaje tedy uplynula hodina a my měli odehrány celé dvě partie. Začali jsme s partnerem tříbit matematické znalosti a počítat, kdy tímto tempem stihneme turnaj dohrát.

Další sestavy již naštěstí hodinu netrvaly. Nehrálo se ovšem v žádném závratném tempu, o dodržování časového limitu (pokud byl nastaven) se nikdo moc nestaral, většina párů vesele klábosila i po začátku kola, zkrátka taková pěkná, uvolněná atmosféra. A havířovské ovečky začínaly mít první obavy o to, zda stihnou vlak ve 20:40 (původní představa byla, že tentokrát stihneme v pohodě i vyhlásování. Tak moc jsme toužili aspoň jednou dělat vítězům zvukovou kulisu...).

Kolo se dohrálo, hodinová pauza na oběd jako obvykle některým nestačila, takže se opět začínalo později než v avizovaných 16:15. Na oficiální výsledky prvního kola se ovšem čekalo ještě déle, někteří nedůvěřivci (hlavně ti, co nevěří bridžulkám a obrátům v posledních šesti partiích) si tak mohli výsledky zkontrolovat až v průběhu druhého kola.

V průběhu druhého kola se však stala jedna událost, která zastínila vše ostatní, a kvůli níž vlastně stojí za to o VC Prahy psát. V naší howellovací sekci se zhruba v půli kola najednou začalo dít něco neobvyklého. Jeden z hráčů pak v rohu místnosti nahlas popisoval jakousi situaci a velmi často jmenoval jiného hráče. Postupně vyšlo najevo, že onen jmenovaný hráč uprostřed velké ceny opustil místnost. Jednoduše odešel od stolu, protože se našel, že na něj zavolali soupeři rozhodčího za námysl. Vzal to jako nějakou osobní urážku. A zmařil tak hráčům šanci na spravedlivý výsledek. Až dodnes jsem si myslela, že podobné sklony má pouze náš místní oblastní mistr (na jehož obranu však třeba říci, že já nepamatuji, že by kdy v průběhu turnaje, byť i klubového, opustil místnost. To, že je známý tím, že tím často a rád vyhrožuje, je druhá věc).

Hráči naší sekce pak byli celý zbytek turnaje zaměstnání touto příhodou. Můj partner řešil tento „případ“ s každým, kdo se u našeho stolu vyskytl a chtěl neustále podávat na odejivšího hráče stížnost. Když ji takhle podával už třetímu soupeři, někdo u vedlejšího stolu jej ubezpečil, že stížnost už je podaná. Každý pak po svém filozofoval, jak by měl postih pro tohoto hráče vypadat. V nedobrovolné pauze pak jistý hráč odněkud z jihu Moravy povídal mému partnerovi něco ve stylu, že v Praze jsou ty akce „fakt hustý“ a že „sem teda budou jezdit častěji.“

Vlak ve 20:40 jsme – jak jsme mohli z průběhu celého turnaje tušit – nestihli. Naštěstí jel ještě jeden 21:09 na Hlavní nádraží, kam pro nás přijela maminka jedné z našich oveček. Ostatně, ovečky se nám po cestě zpět poněkud změnilly v divou zvěř a člověk byl rád, když mohl usnout. Smutné je pouze to, že někdy se za své „ovečky“ musel jeden stydět snad i ze spaní. Příště se snad budou více soustředit na bridž, budou víc unavení a bude od nich klid. Alespoň než zase pojedeme někam na velkou cenu...

Soňa Hájková